

FOLIA ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, *** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUĂ-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 4 corone
Pentru România și străinătate 6 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de presté tot anul (de 24 oré)
tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compută
1 coronă, ér cu litere mai gróscé duplu.

CÂNTEC.

Țară-avem și noi sub sóre,
Și-o rîvnesc dușmani destui
Dar prin vremi asupritóre,
N'am lăsat-o nimănuí.
E bogată, dîci! Veđi bine,
E bogată, căci în ea
Mulle inimă sunt, streine,
Și-í frumósă cá-i a mea.
Dacă-i mică nu-i de-ocară,
Căci în ea vitejî măi sunt,
Ș'apoi și la noi în țară
Cresce ferul din pămént:
Când voim îl știm culege,
Știm cum se isbim cu el
Când dușmani lipsiți de lege
Vin spre noi cu gând mișel.

Stég avem și noi, streine,
Si-l iubim cu jurămánt.
Diua rēului când vine
Ce frumos se sbate 'n vînt!
E frumos și stégul vostru
Dar pe-al nostru de-l privesc
Tot măi mândru este al nostru,
Și măi sfánt cá-í romănesc.
Rupt de-asprimele furtunii
Rēscolite de dușmani,
L'au purtat cinstit străbunii
Prim atât amar de aní.

De ne chiamă ađi la mórte
Veseli mergem la rēsboi
Se dea Domnul se ni-l pórté
Și nepoții tot ca noi.

Știm și noi o lege sfântă,
Și de mií de aní acum
Stăm cu ochii tot spre fîntă
Mergem tot pe-acelaș drum.
Pentru sfânta lege-a crucii
Pentru limba ce-o vorbim:
Ce de-oțel pe sábii lucii,
Pus-am noi de când trăim!
Scie Dumnedeu de-i bine
Orí de facem vr'un păcat --
Dar noi scim c'asa e bine
Se ținem ce-am apucat
Pentru lege, pentru limbă,
Noi cu gura prindem foc:
Numai vîntul se tot schimbă,
Inșă munți stau pe loc.

Sunt și nēmuri măi cu nime,
Măi vestite la rēsboi;
Or fi multe póte 'n lume,
Câte n'au ajuns la noi.
Dar noi scim ce ne învėtără
Cei-ce-au fost, și când rostim
Vorba sfântă „neam și țară“

Noi, streine, tresărim.
Pentru cel ce ne iubesc,
Tot ce avem noi dăm cu drag,
Dar când nemişca ne hulesce,
Și vrăsmaș ne vie 'n prag,

Mă de-oști cu ei s'aducă:
Noi suntem români destui —
Când de piept cu noi s'apucă,
Aibă'i ceru 'n mâna lui!

G. Coșbuc.

Intristare... Bucurie...

Doi ani de zile au trecut de când am părăsit cu amica mea Dorina V. institutul, care pentru noi au fost o temniță.

Mult am suferit sermane de noi în institut, căci eram expuse capriciilor dămnice directoare, care, de și era o femeie corectă, totuși, uneori, mai cu seamă când ne afla că cetem romane — după dișa ei „flăcuri“ — eșia din tactică, și atunci ziua intrăgă ne predica...

La despărțire reciproc ne am promis, că vom corespunde, ne vom spune una alteia toate întâmplările din marea vieții.

Și cu sfântenie ne-am ținut promisiunea, căci ea a fost udată cu lacrimile noastre, cari șirioie curgeau când ne-am despărțit una de alta.

Intr-o zi primise o biletă de următorii cuprins:

„Dorina V. și Liviu P. fidanțați.“

Cât m'am bucurat de fericirea amicele mele, căci și inima mea e străpunsă de tainicele săgeți ale sburdalnicului amor. M'am și grăbit a o felicita în termeni foarte amicabile.

Iam poftit fericire îndelungată și năturburată nici de cea mai lină suflare a vântului...

O lună de zile au trecut fără ca amica mea se 'mă fi scris...

Mă era foarte inexplicabil, că din ce cauză nu 'mă scria?

Ore și-au uitat promisiunea, care timp de 2 ani de zile au ținut-o cu sfântenie?

Sau e prea fericită, și 'n fericirea ei, și-au uitat deobligațiunile ce avea față de mine?

Așa mă gândeam.

Cu cât dor și nerăbdare așteptam să-mă scrie.

În totă ziua dimineața și la amădădi eram la ferăstră, unde așteptam pe moș Găvrilă, epistolarul de la noi.

Când 'l întrebaiu „Ce'i, ai adus ceva moș Găvrilă?“ Trist dădea din cap, și pe nas dicea „Ađi n'aveți poștă coconiță“.

De câte ori plângem de ciudă, când audem pe moș Găvrilă cu obiceiul său „Ađi n'aveți poștă coconiță.“

Intr-o dimineață, ca de obicei, eram la ferăstră, și așteptam pe moș Găvrilă.

Din depărtare 'l vedeam că vine.

Abia făcea pași sermanul, căci povara anilor mulți 'l slăbiră.

Ađi aveți poștă coconiță — dice el cu un zimbet forțat, și luându-și căciula de pe cap imi dete o epistolă.

Eu în schimb îi dădui pentru un „ciocan de rachie“ și moș Găvrilă, făcându-mi un compliment stângaciu, voios și continuă calea — spre crăjmă.

Când voii se rup plicul, un fior 'mă trecu prin tot corpul.

Ah! ce fatalitate grozavă!

Epistola nu era dela amica mea.

Scrișoarea era de mână bărbătească, mie necunoscută.

După câteva momente de emoțiune, rupsei plicul. Epistola 'mă cădu din mână...

Fără simțiri cădui pe un scaun.

Cât timp am stat așa, leșinată, nu știu.

Când mi-am venit în simțiri, plângând cu durere cetii încă odată înfiorătorul cuprins al epistolei.

Eată ce am cetit:

B. la IX. 14. 1900 st. n.

Gingașă domnișoră!

Din încredințare scumpei mele mirese, care e bolnavă greu la pat, vă rog că cu posibilă urgență, se binevoiți a o cer-

ceta, căci doarece, până ce zilele ei tinere, nu vor apune în negrul mormânt, se vađă, pôte pentru ultima oră, pre amica ei sinceră.

Nefericitul ei mire

Liviu P.“

Nu voiam se cred, că într'adevăr conținutul epistolei e atât de sinistru, atât de înfiorător.

Iulia Hajdău

Credeam că e numai un vis înșelător.

— Ah! nefericita mea amică — diceam după ce cetem din nou epistola și mă convingem că e tristă realitate.

Cât era odată de fericită și spera la o fericire și mai mare.

Acum inse eruda și nemilăsa mörte, stă la capul ei, și cu poftă nesățioasă, vrea se răpescă o mirsă din brațele mirelui ei iubitor, cari sperau la un viitor de aur.

Acum aflai trista cauză de ce nu scrie.

La stăruința mea, încă în ziua aceea, călătorii cu mama la B.

În decursul călătoriei plângem necontentit.

Mama mă mângăie, înse eu nu audem, nu înțelegem nimic.
La cinci ore sosirăm la B.

La gară ne întâmpină nefericitul ei mire.

Chiar voiam se 'mi exprim sincerile regrete, când amica mea, cu fața veselă, ca o roșu îmbobocită, deschise ușa salo-
nului clasa I. și fără de a dice vr'un cuvânt, me îmbrățișă, să-
rutându-mă de nenumărate ori.

După ce mă slăbi cu dragostea acésta, voiți se o trag la
respundere, pentru purtarea ei caracteristică, însă nu avui timp

căci Liviu P. uitându-se la amica mea, cu un zimbet dulce
dise :

— Miț de scuze domnișoră. Eu numai mandatul scumpei
mele mirese am împlinit.

Înțelesei tot.

Preste o săptămână, în veselia cea mai mare, am serbat
cununia fericților miri.

Se înțelege de sine, că eu la rindul meu, nu am ramas
dătore cu lecțiunea cuvenită aventurișei mele amice.

Gizela Ghiurhoviciu.

Balul.

Inzădar...

*Inzădar alerg pământul
Ce-am pierdut să mă găsească;
Inzădar întreb și vântul,
Flori și frunze ce 'ntălnesc.*

*Inzădar în nopți senine,
Înalți ochii suspinând,
Sus la cerul cu lumine; —
Tote mă privesc tăcând.*

*Inzădar mică păsărele
Atmosfera trierați;
Căci de urma mamei mele
Veste voi nu știți se-mă dați.*

*Inzădar voi cu credință
Uitați totul ce-a trecut.
Eu nu cred cu neputință
Să nu aflu ce-am pierdut.*

*Sus pe culme un lemn rece
Spune singur cu amar:
„Vin' aici și te oprește
Nu'nzedar, o, nu'nzedar“!*

*O, nu pot, nu pot a crede,
Sub acești doi jalnici tei,
Săpătura ce se vede,
Ca să fie locul ei.*

*Dumnezeule prea sfinte,
Stând cu fața la pământ,
Êr te rog, te rog ferbinte
Se scutesc acest mormânt.*

P. Turcu.

Cumnatul.

(Novelă)

II.

Observându-l, începui să număr pașii și apropiindu-se mereu, la o mică îndepărtare stătu locul cu capul plecat la pământ.

Era înbrăcată într-o mantouă neagră. Fața era acoperită cu un vël de asemenea negru, întors de vre-o două ori peste obraz și mai de multe-ori după grumazi. Pe cap avea o pălărie de érnă, trasă bine pe ochi.

La tot cazul a voit se rămână necunoscută, ceea ce nime nu o va lua în nume de réu.

Nițu se apropia încet și părea foarte serios când își luă pălăria spre a o saluta.

Urmă o pauză... ambii păreau perplexi.

Nițu, voind să pedepsă visavisa prin aceea că nu o agrăiesce, tăcu; dar capul cel plecat cu atâta desțeritate, privirea cea plină de farmec și la părere genantă, ce se ivea din când în când de sub pălărie, îl silii se începă el discursul chiar într-o voce amicală.

— „D-ta m'ai poftit, d-șoră, etă sunt de față, ce pot servi? Imi este ertat a vă ruga de scopul șirelor d-văstre?“

Necunoscuta îi șopti cu o voce tremurândă ce părea a fi urmată de un riset ascuns:

— „Ași avea o rugare!“

— „Și care-ar fi aceea? întrebă profesorul.

— Veniți d-văstră Duminecă la bal, pe onórea d-văstră?

— Și pre ce scop voiti a sei acésta, o întrebă éras profesorul surprins?

— „Aceea o veți afla acolo, i-i răspunse ea.

În momentul acesta, vântul flueră și mai puternic, desvâind vëlul fetei, pe carele voia a-l întocmi și stringe lângă sine, ca se nu o cunóscă.

De prisos a mai aminti, că Nițu se folosi de acest moment și ajutoriu binevenit, aruncând o privire tocmai în ochii acesteia, care îi era până aci necunoscută.

Privirea nu fu deșartă, căci o față albă, nesce buze rumene, un păr negru și despletit și nesce ochi ce strălucéu ca margaritarele — fură respłata.

Nițu se apropia și-i ajută a-ș întocmi vëlul.

Ea i-l întrebă din nou:

— „Așa dar veniți Duminecă séra?“

— „Cu plăcere“ dișe profesorul punându-ș mâna pe umarul damei, care însă se furișă îndărăpt.

— „Permiteți înainte de a vă depărtă a ve adresa încă o vorbă!“ dișe profesorul.

— Mă rog, îi respunse dama.

— „Voiu vorbi scurt. Sum sigur că epistola care m'a trimis la locul de față a fost numai un product al negândirei, voesc se diș al neprecauțiunei, — vă diș însă se nu mai glumiți pe viitoriu și se vă feriți a mai cădea în mânilor unui bărbat, pe care nu-l cunósceti, decât numai după nume.

Eu eugetam că va fi sorimé, de aceea am venit, dar d-văstră, care sunteți parodon! încă o copilă se vede crudă la minte cum ați îndrăsnit a întreprinde așa ceva, ce ar dișe părintii d-văstre aflând că s'vârșiți astfel de fapte?

Promiteți-mi că pe viitor nu veți mai face așa ceva!“

— Așa dar?“

El îi întinse mâna și ea spre mai marea lui mirare, i-o strénsă dișcând:

— Ve promit!“ dar veniți la bal?“

Profesorul se întorse și o părăsi fără a dișe un cuvânt.

În faptă, dama trebuie că era o ființă de tot ușoră de minte căci și după vorbele aspre a le profesorului încă mai vorbește de bal.

Profesorul abia pași vre-o doi pași și uitându-se îndărét, vedea că ea stă cum o lăsat'o, dar fața-i era acoperită cu o năframă albă, ea plângea...

— „Veniți la bal, îl întrebă înc'odată cu o voce răgușită și ținând năframa la gură?

— Da, voiu veni, îi răspunse el emoționat, și salutându-o se depărtă.

Abia trecu dama colțul bisericeii și îi eși în cale Elisa, apoi mergând încă câțiva

pași allară și pe celelalte consóte, cari le așteptară pândind din dosul stradei, ce duce cătră biserica.

Am câștigat chorolada, strigă Elisa!“

Tóte saltara de bucurie, dispărând apoi în casa directorului.

După o óră eși din pórtă directorului o trăsură, ducând o persoană și bagaj, ea plecă spre gară și se întorse golă îndărét.

IV.

Hotelul în care se ținéu balurile din orașul R. era tocmai visavis de cuartirul profesorului.

Propusul său de a nu merge la bal îl ținea încă și acum cu tóte că dișese „Da“ odinióră.

Apropiindu-se însă s'era balului, profesorul începu, p'ote fără voie a-și reproduce figura ce o văduse și era foarte neastemp'erat.

„Pentru de a ne informa, voi merge iș g'ândi el.

Iș făcu apoi toaleta, se uită de vr'o câteva ori în nglindă gândindu-și „N'o se fiu pic'ător slab,“ — se'nțelege pentru orășelul R. un triumf.

Balul se începu punct la 8 ore.

Damele și bărbații mai în vr'etă, recte părinții sosiră punctual, aducând cu sine și coconițele; de sine înțeles că nici cele cu r'emășagul nu lipsiră.

Din fer'estra profesorului se ved'eu umbrele unor părech'i ce se mișcau în tact de vals; de sigur se va fi început dansul.

Profesorul priv'eu cu atențiune umbrele, cu scopul a vedea d'or' între ele și pe necunoscuta sa.

Ne ved'ându-o, se hotăr'i în fine a merge, și plecă.

Când intră Nițul în sala frumos decorată și în desată de public, era tocmai pausă.

Mamele îl priviră cu indestulire, tații îl salutară respectuos, ér coconițele nu se put'eu bucura din destul că a sosit în sine și un jucător mai expert.

Și în adev'er, damele nici că s'ar fi înșelat în Nițul, decă el n'ar fi venit numai cu acel scop și propus, de a juca numai atunci, când va afla pe necunoscuta.

T'ote silințele sale de a o recun'osce remaseră însă zădarnice.

Ind'ignat, că s'a amăgit, părăsi sala și se puse la masa unde juca inteligința mai al'asă — cărțile și după ce chibițui — la părere — vr'o jum'etate de oră plecă spre — casă fără de a-l fi observat cineva.

— „Dar ce se fie fost scopul șirelor și întâlnirei de odin'ioră, iș cugeta incontinuu, neput'end crede că într'ega istorie a fost numai o comedie. Fapt era însă, că damele voind a-l duce cu or' ce preț la bal i-au trimis aceea pasere și el corbul, s'a și amăgit.

Că o fată tineră se fi făcut ac'esta numai cu scopul de a avea cu un jucător mai mult, era cu neputință.“

Se culcă apoi, gândindu-se mai apr'ope adormit asupra întâlnirei, și oftând „Dar totuș a fost delicată“ adormi...

Terminându-se petrecere: directorul cu familia plecă spre casă, dar abia se ved'ură coconițele în chilia lor și Elisa esclamă cu hohot:

— Choroladele, de aceea ne-am r'emășit!

V.

Abia trecură vr'o două săptăm'eni, când Nițul primi un decret, prin carele i se înp'artășa denumirea sa de profesor la pedagogia din L.

Iș făcu apoi vizitele de adio, alergând cu un eliberat stradele, și cu t'ote că se bucura foarte simțindu-se scăpat de acest cuib, totuș o împrejurare îi cauza dureri de cap și aceea era necunoscuta.

— Numai de cineva im pare r'eu, iș d'ise el, pachetându-și scrisorile, și apoi urcând trenul, părăsi orașul fără de a-i fi putut d'ice cel puțin un adio.

VI.

Nițul se afla deja în L. Aici iș g'ăsi îngrabă cunoscuții și-i mergea foarte bine.

O carte de recomandație pe carea i-o trimise tatăl s'eu îl duse în casa nou venitului profesor — diriginte, al institutului Butean, un preten vechiu al tatălui s'eu și unde avea a-ș face ađi prima vizită.

Merse deci, fără de a avea vre-o presimțire, de care omul de regulă mai târziu i-ș aduce aminte, de d-l Butean, unde fu primit de soția respectivului cu cea mai mare bucurie.

— „V'eu rog d-le profesor, a ne cerceta cât de des, îi d'ise d-na Butean.

— „Prea bucuros, îi respunse Nițul, și pe când i-l recom'andă altor dame mai în vr'etă ce erau presente, de odată se deschise ușa unei chilii de alături și pe pragul sal'onusului ap'ăru o coconiță de statură înaltă cu un păr negru și nesce ochi v'enați.

Nițu abia o putu privi și deveni rece, încremenise. Nu-ș putea da s'emă decă e vis or'i realitate.

— Se fie ore ea, i-ș cugetă el, pe care am cutezat a o lăsa fără de a me mai interesa de a o cun'osce mai din apr'ope?“

Nițu credea adev'ea, că ea este coconița cu întâlnirea din orașul R. Și nu se înșală, căci acele buze, acel p'ăr și aceea față albă ca z'epadă îl înpresionaseră adine, da foarte adine.

Iși mai prinse ore-cum putere abia atunci când i-o recom'andă stăp'ana casei cu vorbele:

— „Veronica“ fata mea,

— „Domnul...!“

— „Scusați d-ș'oră, că miam fost luat permisiunea a v'eu privi la intrarea d-v'ostre cam surprins, e la mijloc o asem'ănare și căutam a mi-o esplica.

Damele cealalte intrară cu stăp'ana casei în alt discurs și așa Nițul putea vorbi neconturbat.

Așa? îi respunse coconița, cu nepăsare, cu cine adev'ea s'emen? de altmintrelea de acestea obvin adese ori.

— Da, da, a fost numai... credem... respunse profesorul N'aveți d-v'ost'ă vr'o soră sau vr'o veriș'oră?

— Nu, eu sunt unica la părinți mei, îi respunse Veronica arunc'end o privire dojenit'ore, v'eu rog se lăsăm căutarea după asem'ănări căci, ac'esta mi-este, pardon, cea mai neplăcută discutie.

„Nu-i mirare, i-ș g'ândi Nițul, căci acum era sigur, scia deja secretul, pe carele d'ensa căuta a-i ascunde cu at'eta des-teritate.

După ce sosi și directorul Butean și se mai vorbi de una alta, Nițul primind cu plăcere invitarea de a lua parte la petrecerea de casă, proectată pe m'ane de s'era, salutând ac'ene și făc'end din destul prescrișelor bautonului, plecă.

— „Am g'ăsit zăl'oga, esclamă deschid'end ușa și intrând în chilia sa.

VII.

În sara și sara destinată, profesorul Nițul era deja în casa directorului.

După ce însera și se adunară încă și alte coconițe invitate, se începu și dansul.

Nițul iș alese o damă blondină, mai în vr'etă și cu o față g'albinicioasă, voind a ar'eta că n'o ales.

Intr'aceea stăp'ana casei chemase pe Veronica la o parte d'ic'endu-i:

— „Veronico, doresc că tu se fi cât mai prevenit'ore d-lui...: el e încă str'ein și recomandat tatălui t'eu, n'aș voi ca să se distragă.“

— Fi fără grijă mamă, voi face t'ote!“

De acest discurs Nițu nici că visa, ér când Veronica jucând veselă îl privea din când 'n când, cu privirea ei plină de farmec, el nu scia ce se facă, să se bucure sau să se întristeze.

În fine sosi momentul. Nițueprovocă pe Veronica la o toură și jucând, ea îl privi din nou cu aceea privire hipnotică și tocmai când Nițul voia să-ș începă vorba, se fiini dansul.

— Ce nefericit mai sunt i-ș d'ise conduc'endu-o la maica sa, carea o ascepta cu brațele deschise, dar n'o s'eu-mi scape, că voesce a m'eu negri, cel puțin s'eu scie că am recunoscut-o!“

O condu-se apoi la masă. I-ș luă loc lângă d'ensa și uitându-ș de t'ote, începu un discurs așa de interesant, — ambii veniră așa de amicable, încât se mira însuși.

Timindu-se petrecerea și invitat de toți a-i onora cât de cur'end cu vizitele sale, și după ce făcu Veronicei un compliment îi d'ise întrebându-o:

— „Im este ertat a avea speranța, că și d-v'ost'ă v'eu fac o plăcere prin venirea mea?“

— „De sigur d-le... și cred că nici d-ta nu vei mai fi sup'erat, pentru că s'emen cu cineva?“

— „Nu, nici de cum nu, îi respunse el, cu receală. Nu e permis a sup'era în deosebi damele și decă ne dau câte-odată însă și ocașiune, — apoi se departă.

Ajuns la stradă se despărți de ceialalți și plecă singur spre casă!

„Se fie întâlnirea aceea așa de ne însemnată pentru d'ensul, încât nici aminte să nu-ș aducă, ba ce e mai mult, nici se nu mai recun'oscă respectiva pers'oną. Iș g'ândea în continu.

(Va urma)

Iov.

Firnis de aur

Acésta se folosește spre obducerea ce a fost intrargițită spre a avea o înfațșare ca și cum ar fi avut.

Pentru o astfel de imitațiune este de a se folosi un firnis de aur limpede și de o colóre galbină aurie.

Èr intrargițitul de pe ramă trebuie se fie lucrat cu tótă acurâteața cu foile de argint și lustruit în gradul suprem, și nu mai astfel putem se ajungem efectul dorit și cu firnisul de aur.

Recepte pentru firnis de aur.

1500 gr.	Schellack (blondin)	în	$2\frac{3}{4}$ l.	alcool
250 "	Sandarac	în	$\frac{3}{4}$ "	"
125 "	Mastic	"	$\frac{1}{2}$ "	"
250 "	Gumigutta,	"	$\frac{1}{2}$ "	"
50 "	Sânge de smeu	"	$\frac{1}{8}$ "	"
150 "	Lemn de sandal	"	$\frac{3}{4}$ "	"
200 "	Terpentin venețian	"	$\frac{1}{8}$ "	"

II

1250 "	gr. Schellack blondin
500 "	Sandarac
250 "	Gumigută
175 "	Lemn de sandal
130 "	Terpentin venețian
5 l.	Alcohol.

După receptul acesta cruțăm de a pune mastic care e foarte scump și nu folosim nici sânge de smeu.

III

1250 gr.	Schellack blondin
500 "	Sandarac
5—8 "	Aniliu galbên
175 "	Sandal alcoholisat.
130 "	Terpentin venețian.
5 "	Alcohol

IV

250 gr.	Garancină
1250 "	Schellack
1000 "	Sandarac
10 "	Șafran
5 l.	Alcohol.

V

250 gr.	Camfor
3000 "	Eter sulfuric
1000 "	Copal luminos

125 gr.	Oleiu de terpentin
5 "	Aniliu galbên
17 "	Coralin
1 l.	Alcohol

I. B.

Cărți ilustrate scrise cu aur ori argint.

Topim 5 grame de gumi arabic în puțină apă și 5 grame sare de amoniac în oțet bun de vin. După disolvare strecurăm ambele substanțe prin o pânzătură.

Cu mixtura acésta scriem ori desemnăm cea ce voim, presărăm apoi pe scrisóre pulvere de aur ori de argint o apă-săm cu vată și după ce s'a uscat măturăm pulvera superfluă de pe scrisóre.

R. r.

Amatorul florăritului.

Călindar pe luna Ianuar.

Voim a face destul și damelor a căror ocupațiã de predilectie e: florăritul, dând în fiecare lună scurte învioțiuni despre cele mai de căpetenie agente pre terenul culturai de flori! Nu ne vom estinde pre larg, căci spațiul și materialul mult ce ascéptã a fi publicat nu ne permit acésta, dar stãm la dispozițiã ori căruia cetitor, și-i promitem deslușiri detaiate în ori ce afacere pre acest teren dacã se va adresa cătrã noi.

În Ianuarie — dacã timpul e môle, temperatura moderată — putem planta în pãmânt aepile de *Ranunculus* și *Anemona*, dacã nu am făcut'o acésta (precum trebuie să se întimple) tòmna trecutã.

Tot în acésta lunã sãmãnãm sãmînța de *Auricula* și *Primula* în cutii de lemn. Cutiile le umplem cu pãmânt nea (omët) cam 1 cm. grosime și pre acésta presărãm sãmînța, aședând cutiile în fața sórelui.

Dacã timpul e friguros și nea nu este, acoperim plântele plântate de tòmna cu frunzë uscate, pae, ogrinji etc., ca se nu le strice gerul.

Pajistele de lux, dacã e frig mare și nea puținã, le acoperim cu un strat subțirel de gunoiu.

Reparãm uneltele de lucru, mobilele de grădinã etc.

La finea lunei acesteia, dacã timpul fu favorabil, înfloresc primele flori dela: *Helleborus*.

La plântele cultivate în casã curățim frunzele galbinite, le spălãm de praf, muceșelã etc. Le udãm cu bågare de sãmã și dacã vremea e môle, aerisãm,

Ionel.

DE ALE POPORULUI.

—o—

Descântec de măritat.

Mătrăgună, mătrăgună,
Flóre frumoasă și bună,
Auđit-am auđit
Că mult bine ai facut,
De ția mers vestea
Și povestea,
Că bóle multe-ai vindecat
Din pat betegi ai ridicat
Că mulți feciori ai însurat
Și multe fete ai măritat
Ascultă-mă
Mărită-mă
Că de mi asculta
De mi mărita
Bunătași ț'oi da
O ólă cu lapte acru
Se te feresci de dracu,
Și una cu de dulce
De care se duce.
Tu scumpă mătrăgună
Mărită-mă 'n asta lună

Cu fecioru lui N.
Din satul N.
Că de mi mărita
Miere de stupi ț'oi da,
Cu bine te-oiu ținea
Pe lângă casa mea
Iarna te-oiu acoperi,
Primăvara te-oiu plevi,
Vara te-oiu griji
Frumósă ti ivi
Frumósă cresce-i
Cu toții te-om griji
Scumpă mătrăgună
De mi mărita
Vin ț'oi da
Cu cupa, cu felea,
Vinars ț'oi da
Cu viadra.
Binc te-oiu ospéta
La nunta mea,
Bine te-oiu ținea eu

La ospéțul meu
C'o cupă de zamă
Fiartă, nefiartă,
C'on font de carne
Fript, nefript,
Se sci că te-am omenit,
Na on pic de carne
Și c'on pic de pâne
Se ai până mâne,
Și c'on pic de sare
Sé'ți fie de cale
Mărită-me draga mea
De mult mi-o trecut vremea¹⁾

¹⁾ Fata care doresc ca să se mărite, se duce la un fir de „mătrăgună“ se pune în genunchi și dice de trei ori în trei vineri sara, acest descântec, tot deauna când gătește descântecul și dă câtă o bucată de carne, de pâne și de sare. Er când se depărtează mērgând cătră casă nu-ertat ca să se uite îndărăpt.

Auđită în Fărăgău.

Theodor A. Bogdan.

Educațiunea casnică.

Cronica.

Un Român bănăţen distins în străinătate. La concursul „Syssiphus“ (din mitologia grecă), publicat de academia de belle-arts din München (Bavaria), compatriotul bănăţen, sculptorul-academic Alexandru Liuba, a primit menţiunea primă dintre vre-6 200 concurenţi. Laudă lui şi nemului nostru.

Mort înaintea altarului. Din comuna Hiadovna (comitatul Nitrei) se anunţă cazul tragic, că preotul de-acolo tocmai când săvârşa slujba în ziua de Anul-nou a fost lovit de apoplexie şi a căzut mort înaintea altarului.

Caritatea. La administrarea averilor bisericesti din Şoimuş a mai încurs pentru fondul „Caritatea“ următoarele sume:
Transport din nr. 1. Corone: 9.—

Ioan Tiniş, Neţu	1.—
Elie Herţa, „	—80
Iftene Buta, Ruşcior	1.—
Emil Baci, Şoimuş	1.—
Grigore Baci „	1.—
Basilu Baci „	2.—
Maria Baci „	2.—
Tóder Luca „	—60
Elie Ursa „	—40
Vironica Maria. Budacul-rom.	—10
Maria Răglean	—20
Florica Feldrehan „	—20
Elie Moldovan, Şoimuş	—20
Sofica Baci „	2.—
Suma „	12.50

Aducând mulţămintă celor ce a contribuit cu obolul lor rugăm pre toţi cei ce se interesează şi le zace la inimă sörtea poporului nostru se binevoescă a contribui cât de puţin pentru acest scop salutar. Din sumele încurse la fondul Caritatea în fie care an în Dumineca înainte de postul Santei-Mării se vor distribui:

- 50% fondului de ajutorare.
- 20% ajutoriu bisericilor mai sörace.
- 20% ajutoriu şcolilor sörace.
- 2% şcolii din Şoimuş.
- 2% bisericii din Şoimuş.
- 1% fondului casei paroch. din Şoimuş.
- 5% spese şi renumeraţiune de Administraţie.

(Va urma)

Vasile Baci,
curator prim bisericesc

Logogrif.

— de Alesandru Ţinţariu. —

Din următoarele 52 de silabe: „a, ad, ad, am, aug, ar, are, blo, burg, ca, ca, che, con, din, dis, e, es, gen, go, hak, he, ia, in, la, lab, lab, le, lia, n, na, ni, noi, o, ob, on, or, pe, pi, po, ra, ra, ria, rob, ryb, s, sa, ter, ţiu, tur, u, xi“ să se formeze 19 cuvinte a căror însemnare e următoarea:

- O deitate antică.
- Un element chimic.
- Conumele unui martir condamnat în procesul memorandumului.
- O familie însemnată.
- Un regat.
- O vältore de mare lângă Sicilia.
- Un renumit basist din Italia.
- O comună din tractul Ciacovei.
- O planetă.
- Un riu în Africa.
- Un deu mitologic.
- O provincie în Italia.
- O fiinţă nefericită
- Uniţi în apă,
- Un renumit scriitor.
- Un deu roman.
- Un oraş în Ungaria.
- Un împărat vestit.
- Una dintre cele 9 muse.

Literile iniţiale cetite de sus în jos, dau numele la 3 căpitani vestiţi, ér finalele cetite de jos în sus, dau numele unui decedat metropolit gr. or. român.

Şaradă.

— de Ales. Ţinţariu. —

*Intręga mea mărime
Şese litere conţine
Cetindule cum se curvine
Uşor ve ceţi convinge
Că-i un joc naţional
Duşmanilor fătäl.*

*O literă c-ţi lăsat
Numele mi s'a schimbat
Intr'un oraş dintr'o ţară
Folnică şi legendară.
Staţi puţin şi eugetaţi
Că în grabă o se aflaţi.*

*Şi ca se nu ve superaţi
Un „N“ afară încă cătaţi
Ca so aflaţi o cetate veselă
Unde mulţi eroi periră
Luptându-se cu vitejie
Pentru a nemului mărime.*

Ilustraţiunile nóstre.

Petru Pázmány primatele Ungariei, se serie „Unirei“ din Blaş într'o corespondinţă trimesă din Pesta — a edificat universitatea din Pesta (atunci în Sămbăta mare) cu o sută de mii floreni. Acum după trei sute de ani facultăţile se dispută că ore pe päretele aulei se fie cruce sau ba. Senatul universitar îndopat de jidanii şi reformaţi au învins — şi astfel în universitatea catolică a lui Petru Pázmány al cărui portret îl reproducem pe pag. 12, nu e permisă crucea. Sărmanul primale cred că de-ar fi visat sörtea universităţii sale, ar fi aruncat mia de sute mai bine în Dunăre.

Julia Hajdu poetă şi scriitoare n. la 2 Novembre 1869 şi reposată la 17 Sept. 1888 în Bucuresci.

A fost fca eruditului Bogdan Petricescu.

Bolul. Ilustraţiunea nóstră de pe pag. 11 ne representă o scenă de carnaval — un bal — vedem tineri şi tinere dansând cu multă vioiciune, unei părechi înse i sa întâmplat un mic accident — a lunecat — cei din jur unii rid de întâmplarea ce pöte se-i ajungă şi pe ei, alţii continuă tourul cu îndeferinţă faţă de ce sa întâmplat altora, ér o damă glumetă din apropiere grăbesce şi rēdică mânila asupra capetelor lor şi dice „se fiţi bine cuvęntaţi fiilor.“

Educaţiune casnică. Pe Costică la dat părinţii sub îngri-girea pantofariului Prostulescu care e cel mai vestit măestru din tot jurul acela. — ca se-l procopsescă şi se facă om din el.

Prostulescu decii nu lăsă se trecă nicî o fi fără de a educe pre Costica după metoda lui cea mai practică.

POSTA * * *

* * * REDACŢIUNEI.

—*—

D-lui A. T. în P. Cele trimise le-am primit şi pe rind tóte se vor publica.

D-lui Gavril Bărănaşu inv. în Valea sacă Bucovina. Am primit abonamentul pe o jumătate de an şi am dispus ca se fi se trimită foia.

Colecţiuni complete nu mai avem de cât numai câteva esemplare de pe anul prim pe cari le vindem domnilor invětători de la sate cu preţul redus de numai 3 corone pro exemplar.

La mai mulţi. Regretăm fôrte mult că nu putem da pre acceptare Revista Ilustrată — enormele spese ce avem cu edarea acestei foi nu ne permit de a putea face așa ceva.

Deslegarea găciturii din nr. 1 se va publica în nr. 3.